

A látványtól mozdulni sem tudott. Hitetlenkedő tekintettel, dermedten állt az úttest közepén. Agya képtelen volt befogadni a látottakat. Az nem lehet, hogy azt a röppályát egy emberi test írta le. Fülében egyre csak a féksikoly és az azt követő csattanás visszhangzott. A görcs lassan engedni kezdett benne, s tétován elindult. Az autóból kiugró sofőr hisztérikusan kiabált segítségért. Ő azonban csak lassan, mereven közeledett a földön fekvő alakhoz. Tíz méterre megállt tőle. Gyáva volt ahhoz, hogy közelebb menjen. Szapora szívverését kalapácsütésként érezte a torkán, és a gyomrán is. Önkéntelenül nézte végig az asszony mozdulatlan testét. A láb láttán kis híján felkiáltott. A lábszár közepén kettétörött, s a különálló csonk felé fordulva eresztette ki magából a maradék vért. Egyszerre csak erős rángatózás futott végig az asszony testén. Mintha zokogott volna. Érezte, amint ez a kép kitörölhetetlenül az agyába vésődik. Most fogta csak fel, hogy ez az egész valóság. Ebben a pillanatban nyitott ki a külvilág felé, csak most észlelte, hogy már többen állnak körülötte, csak most hallotta meg a zsongásukat.

Egy lány határozott léptekkel a sérülthez ment, s leguggolt a feje mellé. Kitapintotta a nyaki ütőeret, s lassan, szótlanul felállt. A mozdulat jelentése mindenki számára nyilvánvaló volt.

Tony nem bírt tovább küzdeni az érzéseivel, egész testén úrrá lett a szünni nem akaró remegés. Próbálta magát átverekedni a tömegen, de kíváncsi emberek nem elégedtek meg a látottakkal, s minden részlet tőle akartak megtudni. Mondani akart nekik valamit, de egy hang se jött ki a torkán. Szeretett volna elrohanni, de egy erős kéz megfogta a karját.

– Ugye, nem akarsz megfutamodni? Vallomást kell tenned az elvetemült gazember ellen!

– Persze... Hogyne! – préselte ki a szavakat Tony.

A beszélgető emberek némileg visszaadták az erejét, de a szíve továbbra is sebesen vert, s a remegése sem csillapodott. Mellette egy férfi rágyújtott. Mielőtt meggondolta volna, kért egy szál cigarettát. Reszkető kézzel küszködött, hogy végrehajtsa a rég elfeledett mozdulatot a gyufával. Már jó két éve, hogy leszokott a dohányzásról, most mégis szükségét érezte. Idegességét levezetendő mélyet szippantott. Hörgőibe éles fájdalom hatolt, s a füsttől elszokott tüdeje

fuldokló köhögéssel próbált megszabadulni az idegen anyagtól. Ezután már csak apró slukkokkal kísérelte meg nyugtatni magát, eredménytelenül. Nézte a lépcsőházukat, szeretett volna már otthon lenni. Teljesen feleslegesnek érezte a jelenlétét, a nyomok önmagukért beszéltek. Az összeverődött báméskodók azonban ezt várták tőle. Végre megjelent egy rendőr, és néhány kérdés és az adatai felvétele után elengedte.

Megkönnyebbülten csukta be maga mögött a lakás ajtaját, és leroskadt a fotelbe. Térdei még mindig remegtek. A várt megnyugvás helyett a magánytól szorongás uralkodott el rajta. Próbálta elterelni gondolatait, de újra és újra csak a rázkódó asszonyt látta maga előtt, lábainál vértócsával. Úgy érezte, találkozott a Halállal.

Nem bírta elviselni a gondolatait. Fel-alá sétált a szobában. Az ablaknál mindig elidőzött egy kicsit. A kíváncsiskodó tömeg mögötti buszmegállót kémlelte, a barátnőjét várta. Nem beszéltek meg időpontot, de Tony nagyon szerette volna, ha már vele lenne. A ház előtt húzódó féknyom újra felidézte benne az eseményeket. Hogy lefoglalja az agyát, szemre felmérte a fékutat, s számolgatni kezdte az autó sebességét. Többféle súrlódás-beccsléssel végzett számításokkal sikerült lekötnie magát (mindegyik eredménye durva gyorsajtás volt), de ezután visszatért a faltól ablakig mászkáláshoz. Végre megszólalt a csengő. Megváltásnak érezte, s azonnal rohant az ajtóhoz. Barátnője mosolygva lépett be.

– Hello Tony! – gyors pusztit lehelt barátja szájára, s már meg is indult belőle a szóáradat, miközben cipőjétől s táskájától igyekezett megszabadulni az előszobában. – Tudod, kivel találkoztam? ... – s csak beszélt, ahogy mindig is szokta megérkezésekor, mintha csak egy perce lenne mindent elmondania. – Képzeld, nem is tudtam... – most vette csak észre a fiatalember sápadt, elgyötört arcát.

– Tony! Rosszul vagy?

A fiú némán nemet intett a fejével, és gyengéden bevezette a lányt a szobába. Leültette az ágyra, és mellé telepedett. Megfogta a kezét, magához szorította. Most először érzett némi megnyugvást.

– Figyelj, Ann! ... – és sírással küszködve elmesélte a történeteket.

Nagy megkönnyebbülést érzett, ahogy kiadhatta magából. A lány kedvesen, megértően, az arcát simogatva nyugtatta. A hűvös ujjak finom érintése fokozatosan távolította el belőle a szorongást. Határtalan

szeretet érzett barátnője iránt. Az ölelő karok elfeledtettek vele mindent. Már semmi más nem létezett a világon, csak puha édes száj, karcsú derék, s az egygé válás egész testét elborító gyönyöre.

* * *

Ann és Tony már három éve ismerték egymást. Környezetükben mindenki jegyeseknek tartotta őket, bár semmiféle ünnepséget nem tartottak. Nem alaptalanul, hisz a fiatalok valóban közös életre készültek. A házasságot Ann diplomaszerezése utánra tervezték, addig még volt egy évük. Ő még a szüleivel élt, bár mikor nem a kollégiumban volt, jobbára Tonymál aludt. Neki már saját lakása, jól fizető állása volt, és azon kevesek közé tartozott, aki örömét is lelte a munkájában. Egy fogadási iroda nyeresi esélyeket meghatározó programját írta, felügyelte, aktualizálta.

Sporteseményekben kifejezetten gazdag hétvége volt, ilyenkor szombaton reggel is dolgozott, és ma kissé tovább tartott a feladatok megoldása, mint remélte. Megszaporázta tehát lépteit, hisz Ann szülei fejedelmi ebédet ígértek számára, és nem szerette volna megvárakoztatni őket. Gondolatban találgatott, melyik kedvenc ételével lepik meg. Az esélylatolgatás már élete részévé vált, de nem zavarta, sőt szórakoztatta. Épp azon töprengett, miket ettek a legutóbbi ünnepi lakomákon, mikor erős dörrenés riasztotta fel. Az ezt követő tompa dübörgést már nem is a fülével érzékelt, hanem a gerincoszlopán futott végig a vészjósló moraj. Mintha a mélyből jött volna a hang. Ezt az érzését egy pinceablakból előtörő lángnyelvek azonnal igazolták. „Telefonálni kell!” villant az agyába, de már látta, hogy egy középkorú férfi elrohant a közeli fürkéhez. Tehetetlenül ácsorgott, fogalma sem volt, mit kellene tennie. Mindenki tanácstalan volt körülötte, talán újabb robbanástól tartottak. Kínos percek teltek így el, mire megérkezett a tűzoltóság.

Nem tartott sokáig az oltás, bár az elején a mindent menteni akaró emeleti lakók kissé akadályozták a munkát. Közben egy mentő is befutott. Az egyik tűzoltó mutatta az orvosnak az utat. Néhány másodperc múltán visszajött, valamit szolt a mentősnek, aki erre elővett egy összehajtott fekete nylonzsákot.

Tony a lépcsőházhoz lépett, és benézett. Azonnal vissza is kapta a fejét. Arca falfelhérré vált, hátát a biztonságot adó falnak támasztotta. Kapkodva próbált levegőhöz jutni, hörgött és egyre jobban szédült. Teljes erejével szorította magát az épülethez, így érezte csak stabilan magát. A rosszullét lassan elmúlt, de még mindig maga előtt látta a felismerhetetlenségig összeégett fejet. A fekete koponya félelmetes volt a lépcsőház félhomályában.

Suhancok kiabálására kapta fel a fejét:

– Biztos gyufával kereste a benzint! – s harsányan röhögve odébb álltak.

Nem akart hinni a fülének. Nekik csak ennyi az emberélet, poént faragni egy tragikus halálból? A hátralevő utat futva, szinte menekülve tette meg.

* * *

Ann kissé idegesen váltogatta a TV csatornáit. Különösebben egyik műsor sem érdekelte, csak a várakozás perceit próbálta megkönnyíteni. Nem haragudott Tonyra, biztos volt benne, hogy lehetőség szerint igyekszik. Nyugtalanságának inkább gyengéd féltés volt az oka. Szülei már az asztalnál ülve beszélgettek.

A lány arcáról a komorságot egy pillanat alatt leradírozta a csengetés. Vidáman ugrott ajtót nyitni, csak a tükörnél torpant meg egy gyors ellenőrzésre, rendben áll-e a fiú fogadására.

Tony mosolyogva lépett be az ajtón. Megölelte a lányt, jókedvűen üdvözölte a szüleit. Remélte, nem vesznek rajta észre semmit. Elhatározta, nem fogja elrontani ezt a közös programot. Erőltetett jópofasága meglepően gyorsan természetessé vált, szinte teljesen feloldódott. Kényelembe helyezve magát hamiskás hunyorítással körbenézett:

– Hármat teszek egy ellen, hogy túrós palacsinta a mai menü.

Apósjelöltje hangosan nevetve veregette vállon:

– Nagyon jól járt veled az a fogadóiroda.

Jó hangulatban telt az ebéd, mikor Ann csak úgy, szokásból, minden szemrehányás nélkül megkérdezte Tonyt, miért késett. A fiú készült a kérdésre, mégis összerezsent. Már előre eldöntötte, munkájára fog hivatkozni, ami részben igaz is. Nem akart az utcán látottakról beszélni.

– Be kellett fejezmem egy munkámat.

Hűvös és száraz volt a hangja. Úgy tervezte, részletesen kifejti, mivel foglalkozott a nap folyamán, de a rátörő emlékképek miatt képtelen volt másról beszélni. Kínos csend telepedett a szobára. Mindenki látta reakcióját a kérdésre. Nem tudta leplezni az érzéseit. Mereven nézte a tányérját, s verejtékcseppek jelentek meg a homlokán. A jó hangulat szertefoszlott, nem volt értelme tovább titkolnia a történeteket.

– Ahogy jöttem hozzátok, közvetlenül mellettem robbant fel valami egy pincében... Egy ember meghalt...

Próbálta szavaival jelentéktelennek feltüntetni a dolgot, de a hangja remegett.

– Láttad? – kérdezte fojtott hangon Ann.

Könnyeivel küszködve, némán bólintott, miközben még mindig a tányérjára szegezte a tekintetét. Még beszéd közben sem emelte fel a fejét. Lassan azonban kezdett visszatérni testébe-lelkébe az erő, s úgy gondolta, sikerül túltennie magát rossz érzésén, s újra a megszokott életvidám Tonyvá válnia. Ezt érezhette meg Ann, s megpróbált segíteni:

– Minden hónapban ott kell lenned egy balesetnél!?!

Ez a hétköznapi „mi közöm hozzá?” stílusban tett megjegyzés teljesen felrázta, és végre megnyugodott. A lány meg is kapta jutalmát egy hálás pillantás formájában.

Tényleg néhány hete látta azt a gázolást, gondolkozott el magában. „Még jó, hogy előtte egy hónappal semmi...” Eddig jutott, mikor egy pillanat alatt bevillant egy nyári emlék. A folyóparti szabad-strandon egy mézsfehér embert húztak ki a vízből. A mentősöknek itt sem volt már sok dolguk. Az Ann-nel töltött felejthetetlen vakáció szinte teljesen kitörölte agyából ezt a fekete élményt, most viszont valami rejtett zugból kíméletlenül előtört.

Azonban nem ez döbbsentette meg, hanem az, hogy mikor történt. Nagyjából egy hónappal az autóbaleset előtt. Lázasan törni kezdte a fejét, hogy pontosítani tudja a tragédiák időpontját, miközben teljesen megfeleledkezett a külvilágról, Ann-ról és a szüleiről. Támpontokat keresett, nem is hiába. A vízbefulladt férfiről még aznap mesélt barátainak az utolsó bajnoki meccsen, amit focinaptárján megnézhet. A másikhoz is görcsösen próbált valami eseményt kapcsolni. Egészen beleélte magát önmaga és a havonta ismétlődő tragédiák

összefüggésébe. Általában reálisan és logikusan szokott gondolkodni, de azért a misztikumok is vonzották. Addig erőltette emlékezetét, míg eszébe jutott, hogy Ann a gázolás másnapján ment autóvezetésből vizsgázni, ami biztos szerepel a naptárjában.

Felállt az asztaltól, s mint egy alvajáró, elindult a lépcső felé. Gondolataiba merülve figyelemre se méltatta a család tagjainak arcára kiülő döbbenetet, amit a sápadt, merev és néma fiatalember látványa váltott ki belőlük.

Belépve a kis padlásszobába felkapcsolta a villanyt (a sötétítőt hagyta, hadd tartsa távol a nap sugárzó hőjét), és leült az ágyra dobott táskája mellé. Elővette iratait, és elkezdte keresni a foci naptárját. Remegő kezét észrevéve még idegesebben szórta szét a különféle papírokat, de türelmetlensége folytán csak másodszorra találta meg a kis kártyát. Szemei előtt összefolytak a betűk, fáj a megerőltetéstől, ahogy küzdött az élesebb látásért.

„Ma tizenkettedike van. Augusztus 12.” Ezt hajtogatta csak magában, mióta elindult a lépcsőn. Végre sikerült kibetűznie az utolsó mérközést: Június 14.

Kissé megzavarta az eltérés, nem erre számított. Megnézte Ann naptárát is, a vizsgája Július 14-én volt, tehát a baleset 13-án. Napokban mérve sem volt egyforma az eltelt idő, hisz különböző hosszúságú hónapok voltak közte.

Lekapcsolta a villanyt, és végigheveredett az ágyon. Kínosnak érezte, hogy ennyire elrugaskodott a valóságtól. Összefüggést keresett olyan dolgok között, ahol ép ésszel nem lehet találni.

Kinyitotta az ablakot, hogy az enyhe légmozgás visszasegítse a realitásba. Érezte, amint mázsás tehertől szabadul meg, mit saját fantáziája rakott rá. Kissé örültnek tartotta magát, viszont a már teljesen kitisztult agya ezt helyesnek is tartotta. Ennyi kell is, hogy legyen egy emberben. Ezzel a gondolattal meg is nyugodott.

E pillanatban halkán nyílt az ajtó. A lány hagyta, hogy szeme megszokja a félhomályt, aztán az ágy mellé térdelt. Megfogta a fiú kezét, és suttogva kérdezte:

– Valami baj van?

Tony felkönyökölt, hogy megossa, mit kombinált össze eltévelyedett agya, mikor has- és rekeszizmai önkéntelenül összerándultak. Olyan féktelen, felhőtlen és abbahagyhatatlan nevetés

tört ki belőle, amelyet még életében nem érzett, pedig igazán vidám fickó volt. Láta barátnője csodálkozó tekintetét, felült, mindkét kezével megsimogatta a lány arcát. Ennek a csodálatos lánynak az arcát, aki ugyan semmit sem értett a fiú viselkedéséből, csak azt érezte, hogy nincs semmi baj, s ez már elég volt ahhoz, hogy egy mosoly jelenjen meg a szája s a szeme sarkában.

* * *

A székől az ablakpárkányra feltett lábai mellett Tony elmélyülten figyelte a holdat, amint a lemenő nap gyengülő sugarai miatt egyre határozottabban rajzolódtak ki körvonalai az égen. Elmélkedéssel töltötte azt az időt, míg Ann készülődött. Nem igazán értette, miért kell tábortűzhöz haját mosni, de már megtanulta a női logikát bájosnak elfogadni. Ezért gondolatait inkább a hold felé irányította.

Eszébe jutott egy érdekes élménye katonakorából. Órtonyból figyelte egy éjjel, hogy képződik az árnyék égi kísérőnkön. Annyira elbizonytalanította az a bizarr felismerés, hogy a Nap alóla világít, hogy egész beleszédült, s az egész Földet instablnak érezte. Ez a belső nyugtalanság most is elragadta, ha nem is annyira, mint akkor, a magány és az egyszerű, ingatag tákolmány felerősítésében.

Elemezetni kezdte az égitestek mozgását, modellszerű képet próbált maga elé képzelni. Ahogy a hold fázis-változásának huszonkilenc és fél napos ciklusidején morfondírozott, mintha lassan növekvő gombóc nyomult volna fel a torkára. A hideg veríték is kiverte, ahogy a tragikus eseményekről beugrott neki, hogy nem havonta, hanem nagyjából ilyen időközönként következtek be. Megdöbbenésében összes izma megfeszült, miközben lázasan számolni próbálta, pontosan így volt-e, s ha igen, melyik a következő nap.

„Szeptember 11.? ... Holnap?” Újra számolt. Kapkodva, nem eléggé koncentráltan, így a fél napok összezavarták. „Holnap! ... Azt hiszem...”

Görcsös izmai kezdtek ellazulni, lassan újra mert levegőt venni, de nem tudott teljesen megnyugodni.

A fürdőszobából káromkodás hallatszott, s a felcsapódó ajtó mögül Ann ijedt-mérges arca bukkant elő:

– Valami gond van a konnektorral! Majdnem megütött az áram, ahogy a hajszáritót be akartam dugni.

Tonyba mintha villám csapott volna. Nem próbálta pontosítani számításait, csak arra tudott gondolni, hogy nem maradhat szerettei közelében.

Ann-t félrelökve tört ki a lakásból, a világ zaja zsongássá mosódott fülében, mint ahogy a tárgyak-falak is elhomályosodtak. A lépcsőházban majd összetörte magát, és öngyilkos tempóban igyekezett menekülni a városból. Gondolatai is valahol ekörül forogtak, s rájött, nem is ő menekül, hanem a várost akarja megszabadítani magától. A rohanástól túlterhelt hörgőin a gyorsan cserélődő levegőt éles, szilárd anyagnak érezte.

„Ilyen nincs! Ez lehetetlen!” – hajtogatta magában. Lábai egyre nehezedtek, gyakrabban dudáltak rá dühös soffőrök. „Képtelenség! Nem lehet igaz!” A szájában összegyűlő tapadós, fojtó nyáltól hiába próbált megszabadulni, az még inkább el akarta zárni a légútjait. Már agya is a futás ritmusára lüktetett egyre erősebben, de hajtotta a félelem.

Hirtelen a már használhatatlannak hitt fülébe tisztán hasított bele egy halálsikoly a háta mögül, melyet tompa, reccsenő puffanás követett. Üvölténi kezdett, s befogta a fülét. Vissza se nézett, kétségbeesetten még gyorsabb rohanásba kapcsolt. Nem akart semmiről semmit se tudni, ennyi is bőven elég volt neki. Folyamatosan ordított, de a zsigereiben visszhangzó sikoltást nem tudta elnyomni. Talán inkább már saját felismerésétől akart futásával megszabadulni.

Kiért a városból, és a folyóparton a töltés tövében kimerülten hanyatt zuhant. Hangosan kapkodta a levegőt, hihetetlen magas pulzusát egész testével érezte. Köpni próbált, de nem tudott, és ahogy érzékszervei kezdtek újra funkcionálni, vér-íz érzett a szájában. Patakokban folyt róla a víz, arcán könnyel és nyállal vegyítve.

Nem kevés időbe telt, míg szervezete visszaállt a normál üzemmódra. Magára higgadtságot erőltetve próbálta kitalálni, mit kellene tennie, de elképzelése sem volt róla. Ahogy szemét kinyitva megpillantotta a Holdat, keserves sírógörcs kapta el, melyet hosszú percekig nem tudott, és nem is akart elfojtani.

* * *

– Doktor úr! Ön a parajelenségek legelismertebb kutatója, ha ön nem hisz nekem, akkor kihez forduljak?

– Amiket elmesélt, valós események, ellenőriztem. Nincs okom kételkedni az ön ottlétében sem. Pusztán csak az összefüggés kérdőjelezhető meg.

– És mikor lesz bizonyított? – lett egyre indulatosabb Tony. – Öt év múlva hatvan tragédiával?

– Hatvankettő. – motyogta magában szórakozottan az orvos, majd a fiúhoz fordult: – Hisz istenben?

Tony kissé megnyugodott, hogy újra megoldás-keresés a téma.

– Nem. Illetve... A vallást nem szeretem, de nem hiszem, hogy az ember lenne a csúc. Néha arra gondolok, talán a Természet egy magasabb rendű valami. Ilyenkor azzal magyarázom a háborúkat, járványokat, katasztrófákat, hogy Természet így törekszik visszaállítani az ember túlnépesedése által megzavart harmóniáját, egyensúlyát. Mostanában meg belém fészkelte a gondolat, hogy én is az eszköze vagyok.

– Nem tartja magát kicsit sokra?

– Nem hiszem el, hogy ennyire nem képes megérteni! – csattant fel ingerülten. – Én örülnék a legjobban, ha biztos lehetnék benne, hogy ezek a balesetek nélkülem is bekövetkeztek volna. Ehelyett rettegek a folytatástól, s megoldást kéne találnunk, mert megőrülök attól, hogy tehetetlenül várom a következő napot.

Az orvos tettetett átérzéssel hátradőlt a széken. Tony ettől még idegesebb lett, de uralkodott magán.

– Maga hülyének néz engem, akivel a véletlenek játszanak. Nem tudja beleélni magát a helyzetembe... Sebaj! – érezte, ahogy gúnyos kifejezés terül szét az arcán hirtelen jött ötletétől. – Ezen könnyen segíthetünk – közelebb hajolt. – Doktor úr! Szeretném, ha velem töltené az Október 10-ét!

Az orvos megértette, milyen napról van szó és megborzongott.

– Öö... Azt hiszem... öö..., szabadságon leszek. – hebegte.

– Nagyszerű! – Tony szemérmetlenül élvezte a pszichiáter fészengését, sőt fokozni akarta: – Töltsük együtt! Akár a kedves családjával!

Az erősen vörösödő és izzadó homlok láttán a fiú visszavonulót fűjt. Nem szánalomból, hanem egy lassan körvonalazódó terv érdekében.

– Úgy látom, ezzel egy kicsit jobban megértette, milyen gondolatokkal kell együtt élnem.

Elhatározta: mindenképpen az orvossal tölti azt a napot, akarata ellenére is. Ehhez meg kell nyugtatnia, nehogy eltűnjön előle.

– Rendben van, doktor úr! A további vizsgálatokhoz a következő napot még megvárjuk. Addig lehet kutakodni, kombinálni. Meg még az is megeshet, hogy nem is történik semmi. Viszontlátásra!

Ahogy elhagyta az erdő közepén álló villát, hosszú idő óta először mosolyodott el a pszichiáter zavart elköszönését felidézve.

* * *

Ann nem bírt tovább úgy tenni, mintha nem látna semmit a barátján végbemenő változásokból. Hiába várta, hogy a fiú magától adjon magyarázatot.

– Tony! Mi van veled?

– Kicsit fáradt vagyok. Azon kívül semmi. – próbálta kerülni a kérdés lényegét Tony.

– Tudod jól, hogy nem erre gondoltam. Napokra eltűnsz szó nélkül, ha itt vagy sem törődsz velem. Senkivel sem beszélsz, a főnököd is panaszkodott rád a múltkor. Szóval, mi a baj?

Tony nagyon kényelmetlenül érezte magát, bár tudta, ennek a beszélgetésnek előbb-utóbb meg kellett történnie. Persze, esze ágában sem volt bárkinek is elmondani, mi foglalkoztatja. Azt még Ann sem értette volna meg.

– Gondolom, hogy nehéz mostanában elviselni engem, de hadd ne kelljen most megmagyaráznom. – Leszegett fejjel beszélt, nem bírt Ann szemébe nézni. – Valamit tisztáznom kell magamban, és ezen jár az agyam állandóan. Ha majd biztosan tudok mindent, elmondom neked, ígérem. Csak még egy kicsit légy velem türelemmel.

Érezte, hogy nevetségesen száraz és színpadias a szövege, de sose volt mestere a mellébeszélésnek.

– Van valakid?

– Jaj, ne! ... Dehogy is, kis butuska! Hogy gondolhatsz ilyet?! – mondta, miközben odalépett a lányhoz. Tulajdonképpen meg sem lepődött ölelése hűvös fogadtatásán.

Október 10-én, reggel elindult az orvos erdei villája felé. Frissnek érezte magát, annak ellenére, hogy egész éjjel nem aludt. Rettegett ettől a naptól, s ez a görcs megfájdította a fejét. Mintha a benne lévő feszültség a homlokán akart volna kitörni. Türelmetlen idegessége elmúlt, ahogy megérkezett. Kiszállt és csengetett.

– Jó reggelt, doktor úr! – köszönt kissé kajánul.

Az orvos dermedten állt, meg se tudott szólalni, de dühös szeme kitörést sejtetett.

– Hát magát meg milyen bánatos szél hozta erre? Mit akar tőlem?

– Szeretném, ha esemény-közelben tudna vizsgálni engem, meg a körülményeket.

– S mit érek az eredménnyel, ha én leszek az áldozat! – kiabált kétségbeesetten a pszichiáter.

– Nocsak! Elkezdett hinni nekem? – Tony higgadságához a doktor hisztériájából merített erőt. – Menjünk be a városba, ott jelentősen jobbak lennének az esélyei.

– Maga teljesen megőrült! Menjen egyedül a városba, vagy hívom a rendőrséget!

– És mit mond nekik? Hogy meg akarom ölni a puszta jelenlétemmel?

– Kérem, menjen el! – váltott könnyörgőre az orvos. – Családom van, legalább rájuk legyen tekintettel! Kérem!

– Még egy ok, hogy eljöjjön velem: mentse meg a családját.

Ekkor egy másik autó állt meg a villa előtt, s Ann szállt ki belőle. Most a fiún lett úrrá a kétségbeesés:

– Miért jöttél ide, Ann? Elment az eszed?

A lány nem értette Tony idegességét, de azt látta, hogy féltékenysége csúnya melléfogás volt, hisz a doktort ismerte a TV-műsorokból.

– Ne haragudj! Nem bíztam benned. Nem mondtál semmit, ezért követtelek.

Ebben a pillanatban tompa morajlással enyhén megmozdult a föld.

– Menj el innen, Ann! Könyörgöm, villámgyorsan tűnj el! – üvöltötte tébolyultan Tony. Ann földbegyökerezett lábbal állt, megütközve a fiú számára ismeretlen viselkedésén.

Újabb morajlás, és egy szőnyegrántáshoz hasonló földlökés következett.

– Tűnj már el Ann, míg nem késő! Szállj már be! – próbálta túlívölteni az egyre erősödő zajt.

– Maga tűnjön el! Őrült! Gyilkos! – rikácsolt az orvos, de a közben folyamatos hullámzássá váló földrengés mindhármukat leterítette. Tony hiába kísérletezett a felállással, még azt sem tudta elérni, hogy valahogy nagyjából Ann irányába másszon. Utolsó képként a pálcikaként kidőlő fenyőfákat érzékelte.

* * *

Lassan magához tért. Mozdulni nem tudott, de azonnal emlékezett a történetekre. Nem merte kinyitni a szemét. Idővel kezdett annyi erőt érezni a tagjaiban a tompa fájdalmak mellett, hogy feltérdeljen. Csak egy pillanatra nézett körül, hogy a pusztulás tényét konstatálja.

Döntött. A szirénák a segítség közeledtét jelezték. Nem kereste Ann-t. Remélte, hogy él, de számára már minden elvesztette a jelentőségét. Nehézkesen felállt, és elindult.

Döntött. Szeretteit, s tán az egész emberiséget meg kell szabadítania magától.